

Judendomens och kristendomens massbilder

Detta föredrag växte fram utifrån ett svar på följande fråga.

Fråga: Jag är mycket förbryllad av de oerhört starka reaktionerna kring hela frågan vad gäller Jesus Kristus. Jag förstår det du sa om rädslan för expansion som gäller för alla expansionsfaser. Men reaktionen på din betoning på Jesus Kristus roll i arbetet på denna väg är så stark, att jag har känslan av att motståndet mot expansion inte är allt som finns att säga om detta. Skulle du kunna kommentera detta?

Svar: Mina käraste, mycket välsignade vänner! Många av er måste känna styrkan i de gudomliga välsignelserna i era liv och era uppgifter. Denna speciella glädje, trygghet, frid och spänning, den djupa förnimmelsen av att ditt liv har en djup mening och ett djupt syfte, kan bara finnas när ditt liv är helt tillägnat Gud och hans vilja och plan. Ju mer så är fallet, desto mer försvinner molnen och desto fullödigare blir livet. Denna tjänande anda omfattar fler och fler av mina älskade vänner och slår djupare rot i era hjärtan. När ett sådant tjänande sprider sig, uppkommer ett stort ljus från er medvetandenivå och smälter samman med det mer kraftfulla och renare ljuset som kommer från vår medvetandenivå.

Starka reaktioner på verkligheten av Jesus Kristus behöver beaktas på två mycket specifika och väldefinierade nivåer: den personliga och den kollektiva nivån.

Låt oss börja med enskilda kristna som känner en stark reaktion mot Jesus Kristus. De revolterar mot sin tidiga uppfostran och värderingarna som deras föräldrar stod för. Kristus har presenterats för dem som en saktmodig, passiv, könlös gestalt som kräver samma slags förvrängda självförnekelse av alla dem som ska följa i hans fotspår. De reagerar på Jesus Kristus identifikation med en stel moral som förnekar känslor, sexualitet, autonomi och den starka energin som skapar positiv aggression och självhävdelse.

Det uppstår därmed en mycket förvirrande blandning vad gäller uppfattning, förståelse och medvetande. Kristus skildras som någon som förkroppsligar kärlek, sanning, visdom, frälsning, godhet och ett tjänande av Skaparen och hans plan å den ena sidan, och som någon som kräver ett

självnedbrytande förnekande av inneboende mänskliga värden, energier och uttryck å den andra. Detta utgör kristendomens massbild.

Som alla massbilder har även denna sitt ursprung i individer vars omständigheter i deras tidiga omgivning främjade att en specifik bild skapades. Bilderna kan ha börjat i detta liv eller i tidigare liv. Ju mindre en specifik bild har lösts upp, desto mer skapar den betingelser i nästa inkarnation som bidrar till att återskapa bilden. Det är då upp till individen att använda dessa betingelser för att lösa upp bilden. Vi ska undersöka massbilden i detalj, ur perspektivet av vår förståelse för bilder, om en liten stund. Låt mig först gå tillbaka till de personliga reaktionerna hos ett kristet barn som växte upp med denna förvirrade uppfattning och som hanterar den på sitt eget sätt.

Blandningen av sant och falskt vad gäller Jesus Kristus är omöjlig för barn att reda ut. Det finns därmed bara två val. Det första alternativet är att underkasta sig det som förmedlas i sin helhet. I detta fall kommer de att växa upp och acceptera den traditionella uppfattningen om vad det är att vara kristen. De kommer att vara rädda för sina känslor, förneka sin sexualitet och tygla sin aggression som de identifierar med ondska. Inunder denna återhållsamhet finns det starka impulser, men de är mycket hotande. Sådana ”underkastade kristna” känner sig vara syndare närhelst de registrerar otillåtna känslor. De revolterar förstås också, men rädslan för att uttrycka upproret öppet är alldeles för hotande.

Även upproret måste således undertryckas och förnekas, bara för att skapa mer skuld, mer av en känsla av att i hemlighet vara syndare. Sådana människor kommer att använda doktriner av alla slag för att förstärka dessa förnekanden. De kommer att flockas kring inriktningar som tar Bibeln i en mycket bokstavlig och dogmatisk bemärkelse. De känner sig bara trygga i en rigid, livsförnekande struktur.

Det andra alternativet som barnet har är att öppet och medvetet göra uppror mot förmaningarna som förnekar dess självaste väsen. Sådana barn blir de ”upproriska kristna” som vi har att göra med på denna väg. De ”underkastade kristna” som jag först talade om, skulle aldrig påbörja en sådan väg som denna. Det skulle helt gå emot säkerhetsventilerna som de har skapat.

De ”upproriska kristna” behöver förstärkning för sitt uppror, för inunder upproret bär de på vissa tvivel om dess rättmätighet. Sanningen är att de verkligen borde förneka förbudet mot känslor, positiv aggression, sexualitet, eget ansvar och autonomi. Men de borde absolut inte förneka sanningen om Jesus Kristus i sin kärlek, sin kraft, sin närvaro och behovet av att ta in honom i sina egna liv.

”Underkastade kristna” lider av samma förvirring, samma falska sammansmältning av sanning och misstag. De skulle dock behöva lära sig att göra precis det motsatta till vad ”upproriska kristna” behöver göra. De måste ifrågasätta traditionen i den form den överlämnas till dem, medan revoltörerna behöver acceptera sanningen i traditionen.

Alla barn behöver föräldrar som är starka och har rätt. Detta ger dem en känsla av trygghet. En svag förälder som har ”fel” utgör inte något skydd mot en skrämmande värld. ”Underkastade kristna” accepterar sina föräldrars doktrin utan frågor också på grund av att de inte kan uthärda tanken att deras föräldrar kan ha misstagit sig.

”Upproriska kristna” å andra sidan, finner trygghet i att totalt avvisa sina föräldrars värderingar, åtminstone i just detta avseende. De växer upp med en känsla av överlägsenhet, där de betraktar sitt förnekande av Kristus som mer utvecklat. Här finns det återigen en förvirring. Det är förvisso ”mer utvecklat” att förneka de felaktiga förnekandena, men det är inte mer utvecklat att förneka sanningarna som också finns i traditionen.

I sådana människors medvetande finns det en mycket stor rädsla för att upptäcka att deras föräldrar kanske trots allt hade rätt. I det barnliga medvetandet är allting alltid antingen/eller. Ni känner till detta. Alla bilder kommer sig av oförmågan att skilja mellan sant och falskt, eftersom bildslutsatsen alltid har sin grund i helt rätt kontra helt fel. Att ha rätt innebär att vara god, acceptabel, ha förmågan att skapa ett tryggt liv och förtjäna lycka. Att ha fel innebär att vara dålig, oacceptabel, utan förmåga att skapa trygghet och inte förtjäna lycka.

Detta gäller för jaget och i förlängningen för föräldrarna. ”Upproriska kristna” kan hantera möjligheten att deras föräldrar hade helt fel. De är då berättigade i att förneka allting som deras föräldrar stod för. På en mycket primitiv, barnlig nivå kan hotet som de ”upproriska kristna” upplever nu, när Jesus Kristus introduceras på nytt i arbetet på denna väg på ett mer dynamiskt sätt, således uttryckas: ”Om mina föräldrar hade rätt om Jesus Kristus verklighet, då måste de också haft rätt om mina sexuella känslor såsom varande syndiga, att min strävan efter individualitet, autonomi och självuttryck är syndig. Jag skulle aldrig ha rätt att vara arg eller uttrycka mina energier på ett aggressivt sätt, för all aggression måste vara dålig. Jag skulle även vara skyldig och dålig för att tidigare ha förnekat Kristus och mina föräldrar. Detta kan jag inte bära, så jag måste vända mig emot dessa idéer.”

Ju starkare den inre förvirringen om vad som är sant och vad som är falskt i föräldratraditionen är, desto starkare är rädslan för att få reda på att ”jag hade fel, därför är jag dålig”. Detta starkare hot förstärker upproret mot sådana tankar som tycks utgöra ett eko av föräldrarnas förmaningar.

Ni kan tydligt se att mekanismen i hög grad är densamma som i allt bildskapande – och bildens upplösning. Ni kan här också tydligt se att den personliga bilden mångdubblas många gånger, för det finns många liknande fall och betingelser. Det skapas därigenom en massbild.

Den ”kristna rebellens” massbild härbärgerar under ytan möjligheten av den ”underkastade kristna”, och omvänt. ”Kristna rebeller” fruktar att om de erkänner, utmanar och löser upp sin bild, kommer de att behöva bli ”underkastade kristna”. Och ”underkastade kristna” är lika rädda för att släppa sin egen bild, för detta skulle tyckas innebära att de måste bli ”kristna rebeller” som kastar ut den vackra sanningen om Jesus Kristus tillsammans med det falska.

På denna väg har vi, som jag tidigare nämnde, mycket oftare att göra med den ”upproriska kristna” bilden. Den underkastade existerar bara som ett underliggande hot och en underliggande rädsla som kan lösas upp när sanningens klara ljus lyser på själssubstansen som på ett stelt och fixerat vis har hållit fast vid dessa bilder. Vi ska senare diskutera de andra aspekterna av dessa bilder – en felaktig slutsats och ond cirkel som bekräftar den felaktiga slutsatsen. Vi ska också visa processen att lösa upp bilden.

Innan dess skulle jag dock vilja diskutera den judiska massbilden. En massbild måste alltid börja med en personlig bild som mångdubblas tillräckligt ofta för att skapa en kollektiv bild. Så vi ska börja med känslan av att vara hotad om Jesus Kristus verkligen utgör en manifestation av Gud. Liksom de ”underkastade kristna”, känner sig judar som förnekar Kristus mycket starkt hotade beträffande att deras föräldrar har fel. Om de har fel i denna helt avgörande fråga vad gäller livet, världen, Gud, hur kan man då lita på dem vad gäller någonting alls? Marken tycks glida bort under barnets/den vuxnes fötter. Denna rädsla rör vid dem som i det yttre gör uppror mot sina föräldrar och är oeniga med dem i många frågor. Den gäller lika mycket för dem som öppet är eniga med sina föräldrar i nästan alla viktiga frågor i livet.

På en viss nivå representerar denna massbild således ett personligt/psykologiskt problem som är en parallell till den ”underkastade kristna” individens problem. Den del av själen som inte har vuxit upp kan inte acceptera att föräldrarna kan ha fel om någonting, för detta innebär att de då måste ha fel om allting.

Bakom denna personliga/psykologiska reaktionsnivå ligger en hel värld av historia, av tradition, både i sin sanna och i sin förvrängda form. Låt mig försöka undersöka denna aspekt så mycket som är möjligt vid den här tidpunkten och för det specifika syftet som diskuteras.

Det fanns en tid då judarna var de enda som tillbad Skaparen som den enda Guden och som var i kontakt med honom och försökte följa hans påbud och lagar. Denna vackra verklighet började

falla sönder när, så som är oundvikligt i den mänskliga naturen, det lägre jaget kom in i bilden. Det framkallade högmod, arrogans och känslor av överlägsenhet gentemot dem som inte tillhörde det judiska samhället och den judiska tron. Judar såg ner på hedningarna som underlägsna. De såg sig själva som aristokraterna i den mänskliga familjen.

Anledningen till att Jesus Kristus föddes som jude är uppenbar. Eftersom han är en manifestation och inkarnation av den sanna Guden, av den gudomliga verkligheten, kunde han endast manifesteras bland de människor som tillbad denna Gud snarare än gudar som ofta var andar från rätt så utvecklade riken och ibland till och med onda andar.

Denna ofantliga gåva som inkarnationen bland det judiska folket utgjorde var också en prövning. Alla gåvor utgör prövningar, precis som smärtsamma händelser utgör prövningar. Prövningen bestod i att känna igen Jesus för vem han var. Att göra det skulle ha inneburit att övervinna personligt högmod, maktbegär, egenintresse och självisk opportunist. Om detta hade skett, skulle det inte ha kunnat uppstå någon sådan konflikt som judendom kontra kristendom. Kristendomen skulle helt enkelt ha blivit en förlängning i judendomens utveckling, oavsett huruvida man skulle ha funnit ett nytt namn för att indikera denna sanna väg. Det ena eller andra av dessa två namn skulle kunna ha använts i andan av att förena och utvidga det förflutnas sanning till det eviga nuets sanning.

På den kollektiva nivån har varken judar eller kristna klarat prövningen. Detta är uppenbart. Den allmänna rädslan för att erkänna misslyckandet är lika irrationell och förvrängd som er rädsla för att acceptera era personliga ofullkomligheter och blindheter. På denna väg har ni lärt er att detta accepterande utgör en av växandets, självbefrielsens, reningens, självkänslans viktigaste aspekter. Försvaret mot att erkänna ett eventuellt fel, vidmakthåller felet och skapar en sekundär skuld som är mycket allvarligare och svårare att utrota. Ju längre och hårdare motståndet mot sanningen är, desto mer smärtsamt är det. Samma sak gäller för kollektiva processer och dess dynamik. Det enda sättet som kollektiva bilder kan lösas upp på och ett kollektivt medvetande korrigeras så att det uttrycker sanningen, är genom ett tillräckligt antal individers hängivenhet som känner sanningen och har modet att stå upp för den.

Judarna vid makten kände sig hotade – oerättigt så – av Jesus Kristus. De var hotade endast i den mån som de ville förneka den gudomliga sanningen och den gudomliga vägledningen. Eftersom ledarna rådde över majoriteten, vände sig bara några få modiga till Kristus. Separationen förstärktes av dem som vägrade överväga att han verkligen kunde ha varit den utlovade Messias, eftersom de inte ville avsäga sig sin negativa själviska makt.

När separationen väl blev en verklighet, vände sig flera av hedningarna till det nya budskapet och omfamnade det. Deras hjärta hungrade efter det. Allteftersom tiden gick, vände sig fler hedningar än judar till Kristus. Hedningarnas inställning till judarna var i stor utsträckning ett gensvar på underlägsenhetsstämpeln som sattes på dem av judarna som var menade att bära Guds kärlek och Guds ord. En ömsesidig fiendskap uppstod därmed och blev till en ond cirkel.

I judarnas medvetande blev den hedniska och den kristna en och samma. Judarna betraktade båda som underlägsna och fientliga. Fientligheten fanns, men i stället för att fråga sig hur de bidrog till den och ta ansvar för situationen och se den som en ömsesidig skapelse – precis som ni har lärt er att göra på denna väg – avsade de sig allt ansvar och såg sig själva som offer för hedningarna, det vill säga de kristna, även medan de fortsatte att se ner på dem.

Den här gamla historien är mycket relevant för dem som är födda i familjer som fortsätter att härbärgera den här inställningen i sina egna själar. De kan använda befintliga familjeinflenser som en utmaning och därmed hjälpa till att lösa upp massbilden. Eller de kan välja att fortsätta att vidmakthålla den och med det den judiska karman.

När ni alla arbetar med ett personligt problem av något slag och blir skräckslagna på grund av att vänner och hjälpare konfronterar er, när ni försvarar er till och med mot möjligheten av detta som ni konfronteras med, reagerar ni enligt samma felaktiga antagande om att detta att ha fel, att ha inställningar som tillhör det lägre jaget, att ha gjort ett misstag, är oförlåtligt och oacceptabelt. Er skräck är helt enkelt detta. Er övertygelse är att ni inte längre skulle kunna vara älskansvärda om den ena eller andra negativiteten faktiskt vore sann. Endast när du vinner mod, och därmed också ödmjukhet, tar du klivet ut i den skenbara avgrunden av att öppna ditt sinne och först då kan du upptäcka att ditt antagande var falskt. Det är i själva verket endast när du fullt ut erkänner din ofullkomlighet och mänskliga felbarhet som du blir en fullfjädrad människa, finner ditt sanna och realistiska värde och finner Guds kärlek till dig som alltid har funnits, men som du inte kunde känna på grund av din felbarhet. Detta har alltid varit den sanna vägen och detta kommer alltid att vara den sanna vägen. Det gäller för kollektiva situationer lika mycket som för individuella situationer.

Det måste bli alltmer uppenbart för observatören att det är samma dynamik som är verksam i massbilder och i individuella bilder. Ju mer sanningen förnekas, desto större blir den verkliga skulden. Med skulden växer motståndet vars syfte är att avvärja ackumulerad skuld. Negativ karma utgör en ansamling över flera livstider av olösta, osannfärdiga situationer som har sina egna lagar och konsekvenser, precis som sanningen har sina lagar och konsekvenser.

När ni envisas med att betrakta dessa historiska konsekvenser tagna ur sitt sammanhang, som enbart händelser, och därigenom betraktar judarna som offer, berövar ni er själva den vitalitet som ni behöver för att vara en självstyrande del av den mänskliga familjen. Du kan bara bli en autonom person om du låter sanningen stå över försvar, när sanningen är viktigare än att rättfärdiga dig själv eller dina föräldrar eller dina anfäder. Den oupphörliga kedjan av orsak och verkan, av negativ karma, av en ändlös upprepning av oönskade händelser kan brytas, mina vänner. Varför kan ni se den här dynamiken så tydligt när det gäller personliga aspekter, men dra gränsen när det gäller den kollektiva verkligheten?

Svaret är – utöver det jag tidigare nämnde om barnets skräck inför att dess föräldrar kan ha fel – att den personliga skulden i förnekandet av sanningen om Jesus Kristus tycks vara alltför smärtsam att bära. Att släppa försvaret skulle innebära att ge upp offerspelet och skuldbeläggandets spel. Det skulle innebära att acceptera en del av ansvaret för mycket av det tidigare lidandet. Det skulle innebära att uppleva smärtan i skulden över att tillfogat smärta, särskilt någon som kom i kärlek. Du kanske eller kanske inte faktiskt levde vid den tiden. Men även om du inte var närvarande, blir du, genom att alliera dig med de direkt ansvariga, genom att rättfärdiga deras handlingar och genom att aldrig någonsin ställa den avgörande frågan: ”Skulle det kunna vara så att han var den utlovade Messias?”, medansvarig.

När ni arbetar med någon personlig fråga där ni efter mycket motstånd till slut tillägnar ert väsen detta att vilja se sanningen, går ni ibland verkligen igenom skuldens smärta. Men när detta görs i en anda av liv snarare än död, i en anda av tilltro snarare än förnekelse, kommer ni till självacceptans, självförlåtelse. Du upplever därför att Gud redan har förlåtit dig hela tiden. Du upplever då ljuset och den nya styrkan i helheten. Att känna smärtan i en verklig skuld är aldrig en försvagande process. Det är en livsprocess, det är rening och det leder till att du blir ett med dig själv, med andra, med Gud.

Kan du finna villigheten inom dig att anamma samma inställning till vilken allmängiltig fråga som helst som kommer upp i ditt liv? Vad finns det att vara rädd för om sanningen – Gud – är din huvudsakliga angelägenhet? Genom att vägra att vara öppen, uttrycker du på ett obestridligt sätt att sanningen inte är den huvudsakliga frågan för dig, utan den är att ha rätt. Oavsett på vilket sätt du försöker rättfärdiga din antagonism mot Jesus Kristus, vilar du inte i sanning när du vägrar att ställa den här frågan på ett uppriktigt och öppet sätt och sedan tillåta en mognadsperiod för svaret att utvecklas inom ditt eget sinne och hjärta. Hur kan du tro dig vara fri och befriad när någonting inom dig är tätt tillslutet? Kan rättfärdigandet av dina förfäders ofelbara riktighet vad gäller denna centrala fråga vara viktigare än sanningen själv?

Observera känslan av hot inom er nu, när dessa ord riktas till er. Begrunda vad denna reaktion innebär. Kan du kanske för ett ögonblick skapa distans till den och sedan överväga att känslan av hot kanske är en förvrängning, kanske är irrationell, kanske innehåller falska antaganden från din sida? Detta ifrågasättande är i sig ett helande som du kan bereda åt dig själv.

Låt oss nu betrakta bilders dynamik, så som jag har lärt er att göra och så som ni har arbetat med dem på er väg i många personliga frågor där bilder förstör ert liv. En kort resumé är här i sin ordning. En bild utgör en falsk idé, en felaktig slutsats som formas i barndomen med en otillräcklig mental utrustning för att göra en korrekt utvärdering. Den felaktiga slutsatsen skapar, som all osanning, negativa situationer, känslor och händelser. En osanning är alltid smärtsam. Försvaret mot felaktiga slutsatser skapar ett negativt handlings- och reaktionsmönster som påverkar andra på ett negativt sätt. Missförståndet är fixerat och fruset i själssubstansen på grund av att det aldrig ifrågasätts eller utmanas. Personligheten reagerar blint i en betingad reflex, snarare än utifrån den sanning som är lämplig för det särskilda tillfället. Den negativa effekten som skapas hos andra måste av nödvändighet återvända till individen och tycks alltid bekräfta det ursprungliga missförståndet, vilket tycks göra försvaret nödvändigt, vilket skapar negativa reaktioner hos andra. Och så fortsätter det utan ände. Själén är inte fri när det finns bilder.

Bilden som den ”upproriske kristna” bär på är: ”Om jag omfamnar Kristus, måste jag ge upp min vitalitet, min livsenergi, min sexualitet, min kropp, njutning, för allt detta är syndigt.” De ”upproriska kristna” skapar därför ett försvar som utestänger Kristus för att bejaka sin sexualitet. Men att utestänga Kristus innebär att utesluta en väsentlig del av Guds värld av sanning, kärlek, skönhet och liv. Dessa individer skapar en splittring och lever i smärta, dolt tvivel och dold skuld. I stället för att befria sina krafter, måste de vara trotsiga kring dem. Och ni vet alla att trots inte utgör något annat än ett obetänksamt försök att utestänga andra röster inombords. I stället för att bli starkare, blir de ”upproriska kristna” därför svagare. De kanske täcker över svagheten med en mask av styrka, som inte bedrar någon, allra minst dem själva. De känner sig som misslyckade individer och som bedragare, men vet inte varför. De tror i själva verket att deras svaghet härrör från att de har blivit påverkade i barndomen till att acceptera Jesus Kristus och inte har varit tillräckligt framgångsrika i att avvisa honom. Ju mer man avvisar en sanning – vilken sanning som helst – desto mer försvagar man sig dock på något sätt, desto mer avskuren blir man, desto mer uppstår konflikter. Om du alltså bär på missuppfattningen att Kristus hade för avsikt att förneka dina vitala livsimpulser, kommer du således att utveckla inställningar och reaktioner som till slut tycks bekräfta den ursprungliga missuppfattningen.

Den judiska massbilden är: ”Om mina föräldrar och förfäder hade fel och mina förfäder i Jesus dödade inte bara en god man, utan en man som manifesterade Gud på jorden, då var de helt och

hållet dåliga människor. De kan aldrig förlåtas. Jag kan inte ställa mig inför den möjligheten. Jag måste förneka den möjligheten för att inte vara medansvarig med dem.”

Men sade inte Kristus om och om igen att Gud är förlåtelse? Finns han inte alltid här med sin barmhärtighet, förståelse och kärlek? Är inte detta ett av de stora budskapen han kom med? Han sa att Gud inte straffar på ett obarmhärtigt och oförsonligt vis, det är aldrig ”öga för öga och tand för tand”. Här har vi en ond cirkel: Att tro helt på den gamla judiska traditionen, ”öga för öga och tand för tand”, gör det omöjligt att erkänna en synd. Straffet är alltför hemskt. Sanningen, eller till och med möjligheten att Jesus Kristus kan vara sanningen, måste därför förnekas.

Hur fungerar då denna bild? Den judiska missuppfattningen är att Jesus var en falsk profet, att han var en bedragare, att hedningarna och kristna ljuger, är vilseledda, är underlägsna och samtidigt utgör plågoandarna som är ute efter att utrota judarna. Ju mer bestämt denna övertygelse hystes, desto mer hat och särbehandling, separation och fiendskap växte i många enskilda judars medvetande och skapade därigenom en massbild. Försvaret mot denna massbild, rädslan för dess infriande skapade oundvikligen mer antagonism och en faktisk förföljelse av judar.

Missuppfattningen skapade således ett försvar, som i sin tur inte kan undgå att bestyrka missuppfattningens synbarliga sanning. Ni skapar, som jag tidigare har sagt, er egen verklighet och ju mer omedveten en övertygelse är, desto större är dess konsekvens.

Ju större skulden är och därmed rädslan för dess smärta och dess förmodat oförlåtliga natur, desto starkare måste försvaret mot sanningen i frågan vara. Hjärtat och sinnet måste då tillslutas ännu mer. Även det faktum att sinnet och hjärtat är slutna, måste då förnekas, rättfärdigas och kämpas emot.

Mina älskade vänner. Ni har under så många år arbetat på er själssubstans. Ni har tagit itu med många bilder i ert personliga psyke. Ni har börjat se skadorna av alla bilder, för bilder är inte bara förvrängningar av sanning, missförstånd och missuppfattningar. De skapar oundvikligen en rigid själssubstans som avskärmar er från det bästa inom er, från livet med alla dess kreativa möjligheter, från Gud, från att älska och från att kunna ta emot och acceptera kärlek. Bilder är i sin osanning onda och skapar synd. De skapar krig inom själen, krig inom personligheten och därför också i det yttre med andra.

Ni har, ofta mödosamt, lärt er vikten av att utmana och lösa upp era bilder. Det finns bara ett sätt att göra detta på: genom att börja ställa mycket sonderande frågor ur alla möjliga synvinklar. Detta kastar ett nytt ljus på bilden. Det öppnar dörrar som hittills var stängda. Det löser upp förhårdnad själssubstans. Sinnet måste vara öppet för att titta på situationen och för att beakta allting som kan vara relevant för frågan.

I det förra föredraget talade jag om traditioner i deras positiva och negativa betydelsenysner. Jag talade också om vissa rörelser inom denna väg. Tonvikten har skiftat vid olika perioder och faser. Under det senaste året eller så, måste det ha blivit ganska uppenbart för många av er som iakttar riktningen som denna väg tar, att vi, från den inledande tonvikten på individuell rening och självbefrielse, genom att lösa upp falska bilder, nu alltmer ägnar oss åt att skapa ett nytt samhälle. Detta inbegriper att lösa upp massbilder som står i vägen för den självförverkligade personens utveckling. Det nya samhället, som ni är pionjärer i, har inte råd att leva med frusna bilder i själssubstansen.

Jag har ofta sagt att denna väg är representativ för den nya tidsålderns människa. Det är till exempel inte någon tillfällighet att en blandning av religiösa bakgrunder är utbredd hos er. I era politiska kommittéer lär ni er hur politik skulle kunna ha sin grund i principerna ni lär er. I detta att driva ett företag, i administrativa frågor, lär ni er den praktiska tillämpningen av arbetet på denna väg. I era konstnärliga strävanden närmar ni er era kreativa processer på ett helt nytt sätt, ni lär er att frigöra era blockeringar. Varför skulle ni då ha en annan inställning till religiösa tillhörigheter och trosuppfattningar? För att lösa upp de specifika massbilderna är det nödvändigt att se att det verkligen finns bilder att undersöka, att ifrågasätta, att utmana. Det är nödvändigt att betrakta ämnet på nytt.

Den nya tidsålderns samhälle känner inte till någon judendom eller kristendomen så som de är kända nu. Samtidigt känner det till båda. Det tar sanningen från båda och utvidgar den, filtrerar den genom det nyligen framväxande och expanderande medvetandet. Den nya tidsålderns människa är så fri att inga ord kan trigga känslomässiga reaktioner, vare sig detta ord är ”jude” eller ”kristen”, ”Jesus Kristus” eller ”religion”.

För många människor har ordet ”reinkarnation” en liknande betydelsenysner. Det strider mot både judendomens och kristendomens läror, åtminstone så som de lärs ut idag. Det utgör samtidigt en av de eviga sanningarna, oavsett om den passar in i religionen som omfamnas av vissa individer eller inte. Förefaller det er inte anmärkningsvärt att detta ord, eller den bärande idén bakom ordet, inte framkallar en lika stark reaktion hos er som namnet Jesus Kristus? Ni kanske eller kanske inte tror på reinkarnation till att börja med, men det finns inget starkt känslomässigt engagemang eller personligt intresse i att förneka den här idén; på grund av att era dörrar är mycket mer öppna i detta avseende, upplever ni förr eller senare inombords, inom er själva, sanningen om reinkarnation.

Den nya mannen och den nya kvinnan är fri från känslomässiga engagemang som blockerar sanningen. Det finns inte något personligt intresse i att hålla fast vid något, eller förneka något,

förutom att finna sanningen. Denna hängivenhet är fast och uttrycks alltid gentemot Skaparen. Sanningen kan således flöda på ett fritt sätt. Den nya tidsålderns människa är inte bunden till nationalitet, politiskt parti, ras eller trosbekännelse. Han eller hon förenar alla deras sanningar och avvisar alla deras misstag.

Kom ihåg vad jag förklarade i föredraget om den nya tidsålderns politik, där demokrati, kommunism, socialism, monarki och kapitalism alla kombineras i sina sanningar i den bästa bemärkelsen, medan osanningarna som skapar separation och ställer den ena personen mot den andra utelämnas. Samma sak gäller för alla andra mänskliga uttryck. Också inom religionen kombinerar och förenar sanningen, medan osanning separerar. Osanning och separation skapar ondska, oenighet, fiendlighet, yttre och inre krigföring, ömsesidigt uteslutande dualiteter. ”Om jag är jude, kan jag inte vara kristen. Om jag är endera, kan jag inte tro på reinkarnation. Om jag tror på monarki, kan jag inte se det goda i vissa socialistiska och/eller kommunistiska idéer. Om jag är progressiv, kan jag inte vara för tradition.” Alla dessa dualiteter utgör falska val som separerar. När du är det ena kontra det andra, är du den ena saken med revansch, så du kan inte vara den i dess bästa bemärkelse.

I det rådande tumultet kring Jesus Kristus, bär de som är belastade med sin egen rädsla och sina egna massbilder ofta inte sina egna bästa traditioner i sina hjärtan. De stoltserar ofta över att de inte ens är religiöst lagda överhuvudtaget. Deras våldsamma reaktioner mot möjligheten av Kristus existens, när de verkligen analyseras, visar sig således utgöra en stolt envishet, en falsk individualitetskänsla.

Genuin individualitet kan aldrig associeras med något gruppmedvetande, med någon religion, nationalitet eller något politiskt parti. Den sanna individualiteten blommar endast när Guds sanning söks i alla frågor, vid alla tidpunkter, så att *den personliga inre upplevelsen* kan blomma. Individer i denna verkliga bemärkelse kommer att skapa det nya gruppmedvetandet som består av fria män och kvinnor för vilka Guds vilja kommer att regera framför allting annat. En grupp av sådana människor står aldrig i motsättning till individen, utan det ena främjar det andra, som jag nämnde tidigare.

Er jord lider djupt av människor som ännu inte har förstått den här sanningen. Sådana människor är fortfarande alltför omogna för att förstå den ofantliga styrkan, autonomin och friheten som ligger i att överlåta sig helt och hållet till Gud samtidigt som man oupphörligt arbetar med att rensa psyket från orenheter, okunnighet, förvirring, falska bilder, känslomässiga stramheter och förskjutningen av individualiteten till något slag av samhällelig traditionalism.

Lidandet i er värld orsakas uteslutande av de inställningar som ofta förväxlas med värdighet, stolthet i dess önskvärda bemärkelse, karaktär, egenvärde, och så vidare. Titta på krigshärjade länder som inte kan nå fram till ett fredsavtal. Vart och ett är genomsyrat av sin egen riktighet och hävdar att det andra har fel. Inte något av dem kan se, eller vill se, att det finns rätt och fel i båda läger. Detta exempel är mycket uppenbart, men samma problem existerar i mycket subtilare frågor som inte omedelbart tycks vara kopplade till världens stridigheter och lidande.

Mänskligheten börjar växa upp. Processen är långsam och hindras ofta av personligt motstånd mot att växa, av vanemässiga sätt att tänka vars mönster aldrig ifrågasätts, av förstelnade idéer som människor vägrar att släppa, av personlig lättja och av den tragiska villfarelsen att de gamla sätten är trygga och måste därför dyrkas och hållas fast vid. Det är genom dessa inställningar som onskans krafter har tillgång till det mänskliga medvetandet och kastar in det i destruktivitet av alla de slag.

Hela processen av att växa upp hindras och försenas, med onödigt lidande som skapas längs vägen. Ni är bekanta med denna dynamik i era individuella vägar. Mänskligheten som helhet går igenom samma dynamik. Ju mer människor kan avlägsna sina egna blockeringar och rena sina egna själar och sin egen psykiska substans, desto mer kommer mänsklighet som helhet att bli redo. Du som individ har en del inom dig som vill ge det bästa till din egen utveckling och övervinna motstånd och rädsla. Du inrymmer också en del som söker anledningar till att hejda den här processen. Mänskligheten som helhet har också dessa två delar. Individer som följer sitt sanna öde representerar mänsklighetens högre jag. De som motstår det representerar mänsklighetens lägre jag. På samma sätt som i din individuella kamp, beror allting på vilken del som är starkare, och mänskligheten går således igenom samma skiftande balans.

Det är inte sant att det alltid måste finnas krig, lidande, orättvisa på jorden. Detta gäller bara så länge majoriteten av människor vägrar att växa upp och framhärdar i att bli kvar i ett tillstånd där inre villfarelse, falskhet och förvirring råder. Ju starkare människor som ni blir i ert syfte och i er förståelse för vad som är inblandat här, desto mer kommer ni att ge upp ert personliga högmod, egenintresse, er lilla opportunist – som alla innebär bristande tilltro. Ni, och sådana som ni, kommer att skifta balansen. Mänskligheten kommer att börja växa in i sitt inneboende öde.

Men på vilket sätt är tilltro att växa? Först när viljan att känna Gud och hans vilja tillämpas på alla frågor, kan Gud manifesteras sig för dig och tilltro kommer att bli en realistisk upplevelse i stället för ett tomt ord. På samma sätt som du har den självansvariga plikten att befria dig från alla personliga bilder, på grund av att de hejdar och förhindrar din omfattning av din känsla av att vara levande och förmåga att uppleva kärlek, sanning och skönhet, har du också en skyldighet

gentemot ditt eget mänskliga släkte att frigöra den från alla massbilder. Du behöver börja genom att avlägsna dina egna massbilder. Du och ditt liv står på spel, men också så mycket mer.

Kanske kan ni börja visualisera den nya tidsålderns människa, det nya samhället på ett sätt som ni aldrig tidigare har gjort. Se detta nya du på ett glädjefyllt, oerhört fritt sätt. Se ett samhälle där stridigheter och separation inte längre har något utrymme, för när de kommer upp behandlas de på de djupare nivåerna, såsom ni lär er att göra individuellt. Ni har på denna väg lärt er att när det finns fiendskap mellan dig och en annan person, kan den alltid lösas när du verkligen önskar vara i sanning och när man går under ytan till djupare nivåer. Se detta nya samhälle som ni håller på att bygga, som kommer att utgöra en modell för hela världen, som jag ofta tidigare har nämnt.

Den enhet som jag talar om har ingenting att göra med ”tolerans”. Tolerans innebär att det fortfarande finns en skillnad, oavsett om människor känner överlägsenhet kring den eller inte, men säkerligen en skillnad. Vad gäller enhet kontra separation finns det tre stadier i mänsklighetens utveckling: 1) separation i direkt fiendskap; 2) tolerans; 3) förening, enhet, att vara ett. Att finna enheten inunder mångfalden innebär fred, kärlek, sanning, det innebär att växa till en mogen mänsklighet.

När detta begrepp tillämpas på ämnet om Jesus Kristus, kan jag se att mänskligheten har vuxit ut ur stadiet där man dödade varandra för att den andra var jude eller kristen. När jag säger detta, menar jag att när detta fortfarande sker, betraktar majoriteten det som ett hemskt brott, snarare än har överseende med det. Mänsklighetens mest förhärskande inställning är idag, åtminstone på ytan, att judar tolererar kristna och omvänt.

Under ytan behöver ni hitta områdena där ni kanske vill utplåna den andra för att den är ”annorlunda” och därmed utmanar er osäkerhet vad gäller er andlighet och religiösa bakgrund. Vissa av er har redan gjort detta och har därigenom färdats igenom en tunnel, genom vilken ni kan finna nästa stadium som ni väsentligen är redo för – detta att vara ett, enhet. Skillnaderna utplånas och ni upptäcker att Jesus aldrig utgjorde en delande kraft. Det var judar och kristna som i sina förvrängningar skapade detta intryck.

Jesus Kristus kom för att utgöra en bro, ett ytterligare stadium av kärlek och sanning för hela mänskligheten, för att förena hela mänskligheten. I denna nya enhet har enbart tolerans inte längre något utrymme. Ni är alla ett i alla de stora traditioner som någonsin bringade aspekter av sanningen till jorden. I sin kombination berättar de mer om hela berättelsen: Berättelsen om skapelsen, berättelsen om mänskligheten, berättelsen om människans relation till Gud, berättelsen om Guds närvaro i ditt liv.

Avlägsna de ytliga skillnaderna och finn det stora bandet av inre enhet – inte genom att avlägsna Honom som har förvandlats till en kontroversiell gestalt, utan genom att avlägsna den konstlade, felaktiga kontroversen som grundar sig i en mänsklig begränsning av synen och i missförstånd. Om judar känner sig åsidosatta på grund av Kristus, kan de försöka se att när Gud sände Kristus till en judisk inkarnation, var detta Guds stora kärlekshandling för sina judiska barn. Om kristna känner att de måste förneka sina energier, sin behagsprincip om de omfamnar Kristus, kan de försöka se att detta enbart är en felaktig tolkning. Utradera era missförstånd, utmana era antaganden, överväg att sanningen kan vara helt annorlunda – annorlunda på ett sådant sätt att du inte bara inte förlorar något, utan att du vinner allt. Ni kommer med andra ord att vinna allting som ni någonsin var rädda för att förlora när ni ger upp era fixerade idéer.

Det nya ljuset ger er näring och stärker er, alla er. Det accelererar sin kraft och inverkan allteftersom era själar blir fria, mer öppna, mer ifrågasättande i en sanningssökande anda, mer fylld med god vilja gentemot Guds kärleksgåvor till er. Universum ger sin ömsinta kärlek till var och en av er, som individer och som en ny grupp människor till vilka andevärlden sätter så mycket hopp. Ni är alla välsignade!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-10-12